

Roman

KAYIP HATIRALAR MÜZESİ

DK

100

Cumhuriyetimiz
100 Yağında

ALYA BARUTOĞLU

Alya Barutoğlu, 1998 yılında İstanbul'da doğdu. Ankara'da Bilkent Laboratuvar Okulu'nu (BLIS) bitirdikten sonra Londra'da Manchester Metropolitan Üniversitesi ve Istituto Marangoni'de Moda Yönetimi bölümünden mezun oldu. Üniversite eğitimi sırasında ELLE dergisinde online yazarlığa başladı. 2020'de tekrar doğduğu şehre dönerek Türkiye'de profesyonel kariyerine başladı. Barutoğlu 2022'den beri uluslararası İtalyan bir mücevher markasında Pazarlama Uzmanı olarak çalışmaya ve aynı zamanda Roma'da Luiss Business School'da Uluslararası Yönetim Yüksek Lisans programına devam etmektedir. *Kayıp Hatıralar Müzesi* yazarın ilk kitabıdır.

KAYIP HATIRALAR MÜZESİ

Yazan: Alya Barutoğlu

Editör: Senem Kale

Yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Ekim 2023 / ISBN 978-625-6570-16-0

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı ve sayfa uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1

Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2

34310 Haramidere-İstanbul

Tel. (212) 412 17 00

Sertifika no: 44452

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Kayıp Hatıralar Müzesi

Alya Barutoğlu

*Bana unutulmayacak hatıralarla dolu
bir yaşam armağan eden annem ve babama...*

Yatağından kalkmak istemediğı bir gündü yine Leyla'nun. Alarmını kurmamasına rağmen günün ilk saatlerinde gözünü açmıştı. Perdesinden çok hafif bir güneş ışığı yansyordu yatağının köşesine. Havayı kapalı sanmıştı oysaki. Belki de içinde günlerdir dağılmayan bulutlardandı. Küçük bir tepeyi andıran yorganından sıyrılarak pencere kenarına yaklaştı. Gözünün ucuyla yatağının köşesine vuran güneş ışığını izledi. Bugün günlerden neydi? Hangi yıldaydı? Saat kaçtı? Cevabını bildiğı sorulara bilmiyormuş gibi yapmayı severdi. Bir süre daha izledi ışığı, penceresinin altından gelen yaşam sesleri kalkması gerektiğini hatırlattı. Yapacak hiçbir şeyi yoktu. Daha doğrusu ne yapacağını bilmiyordu. Bir ay önce tüm hayatını birden altüst eden bir karar almıştı. Her şey çok daha güzel olacaktı. Hayatını dilediğı gibi yaşamaya karar vermişti ama haftalardır dilediğinin ne olduğunu bulamıyordu.

Hiçbir şey yapmanın romantizmi birkaç gün sürmüştü. Ne yapmak istediğini bilmeyen, nerede olmak istediğini bilmeyen, kim olmak istediğini bilmeyen biri hiçbir şeyden başka ne yapabiliirdi ki? İlk gün en sevdiği filmleri yeniden izledi, ikinci gün en sevdiği kitapları baştan okumaya çalıştı ama sıkıldı. Üçüncü gün parka gidip insanları izledi, belki de onlardan biri olmak istiyordu. Yıllardır taşıdığı benliğinin kim olduğunu bilmiyordu. Kendine ait olan bedeninde kendine ait bir parça bulamıyordu.

Bin parçalık bir yapbozda bile her parçanın çok önemli bir yeri vardı. On bin parçalık bir yapbozda daha da küçülse de parçalar, her bir parçanın yeri ayrıydı. Kocaman bir sistemin içerisinde herkes görevini, yerini ve işlevini bulmak için mücadele ederken, Leyla bu mücadeleye başlamak bile istemiyordu. Yanlışlıkla dünyaya gelmiş gibi hissediyordu kendini. Puzzle kutusundan çıkan, nereye koyulacağı bilinmeyen o anlamsız parça. Hiçbir yere uyum sağlayamayan, yapboz tamamlandığında elde kalan ve kafa karıştırıp uzun uzun incelenen o minik parça. Belki birkaç dakika “Bu nedir şimdi?” diye düşünüp sonra kenara atılan ve bir daha da asla akıllara gelmeyen o parça. Leyla ve Leyla gibiler böyleydi. Birkaç dakika bakıp anlam vermeye çalışılan ve sonra yorulup kenara bırakılan bir parça.

Leyla, kendisini bu anlamsız parça kadar bile değerli görmüyordu. Biliyordu, kendini o anlamsız parça gibi hisseden binlerce kişi vardı. Ama henüz kendi gibi yerini yadırgayan bir parçaya rastlamamıştı. Çevresindeki herkes şimdide yaşarken o her zaman başka bir yerdeydi. Bazen kendi öncesinde... Bazen kendi sonrasında... Bazen başkalarının geçmişinde... Bazen ise başkalarının sonrasında... Ama hiçbir zaman şimdide olamadı.

Dışarıdan gelen yaşam seslerine tepki olarak ayağa kalkmış ve camdan insanları izlemeye devam ediyordu. Önce el ele tutuşan bir çift geçti. Kızın kızıl saçlarına güneş yansıyor, sevgilisi de saçlarına bakıp gülümsüyordu. Yavaş yavaş geçen bu çiftin hikâyesini düşündü. Kızın muhtemelen kalbi hiç kırılmamıştı, öyle gülümseyerek bakıyordu etrafa. Sanatçıydı herhalde, çantasından eskizler görünüyordu. Sevgilisi de uzun süredir seviyordu herhalde kızı, ilk aşkıydı, kavuşmanın mutluluğunu yaşıyordu. Yol boyunca kız etrafı seyrederken, çocuk sadece saçlarına bakıp gülümsüyordu çünkü. Sonra yaşlı bir amca geçti sokaktan, kahverengi kalın ceket, tozlanmış ayakkabıları ve şapkası... Elindeki torbayı sırtına atmış, ağzındaki çoktan sönmüş sigarayı kemiriyor ve hızlı ama

topallayan adımlarla ilerliyordu. Gergindi biraz, muhtemelen dükkânını açmak için geç kalmıştı. İşe hep geç gelen çırağına bağırıyordu. Son olarak üç çocuk geçti, biri kız ikisi erkek. Saçlarındaki kırmızı kurdeleden anladığı kadarıyla bugün okulda önemli bir etkinlik olacaktı. Minik kız sürekli saçlarını düzeltiyor, sırtındaki çantayı sıkı sıkı tutarak heyecanla yürüyordu. Yanındaki iki erkekten biri kardeşi olmalıydı, ellerinde aynı beslenme çantası vardı. Diğer çocuk da muhtemelen bu kardeşlerin komşularıydı aynı yoldan gittiklerine göre. Leyla, kızın heyecanını camdan fark edip gülümsedi. Belki de küçük kız okulda ilk aşkını göreceği için çok heyecanlıydı ama sanmıyordu sürekli ağzını oynatıp önüne bakıp bir şeyler mırıldanıyordu. Herhalde sınıfının önünde bir metin okuyacaktı veya gösterisi vardı.

Günlerdir hiçbir duygu hissetmeyen Leyla'yı bu küçük kızın heyecanı gülümsetti. Kendi çocukluğunu anımsadı. Ne kadar yaşam doluydu insanlar çocukken. Her şey olabilirdi, her şey mümkündü, her şey bir mucizeydi. İnsanlar tüm duygularını zirvede yaşayabiliyordu çünkü hiçbir şeyden haberleri yoktu. Küçük bir not, minik bir şeker, eğlenceli bir oyun... Çocukken 'mutlu' olmak bu kadar kolayken, nasıl oluyordu bir zamanlar çocuk olan yetişkinler, nasıl mutlu olunacağını unutuyordu? Küçük kıza bakıp gülümsemeye devam etti. Arada hoplayarak yürüyen bu küçük kızın sonsuza dek böyle heyecanlı, böyle mutlu olmasını diledi.

Sokaktan geçen insanlar artmış, Leyla günün ilk dakikalarını insanların hikâyelerini hayal ederek geçirmişti. Kalabalıklaşan sokakta insan seçmek artık biraz zorlaşmıştı. Camda kendi yansımasını görüp birden irkildi, gerçek yaşama dönüş anydı bu. Perdeleri tamamen açıp tüm ışığın içeri girmesine izin verdi. Yatağını toplamak için enerjisi yoktu, zaten enerjisi olsa da yatağını toplamazdı. Odasından çıkıp mutfığa gitti, sert bir kahve olmadan güne başlayamıyordu. Kahvesini alıp balkona çıktı ve günün ilk sigarasını içmek için sandalyesine oturdu. Parmağını sigara pake-

tinin içerisine daldırdı ve boştu. "Harika!" diye seslendi. Muhteşem bir güne başlamıştı, yine hiçbir Şey istediği gibi gitmiyordu. Boş bir sigara paketi mi? İşte bu, tüm gün her ana söylenmek için çok mantıklı bir sebepti.

Sinirle paketini masaya fırlattı, balkon kapısını sertçe kapatıp söylenerek içeri gidip üstünü değiştirdi. "Gerçekten bir Şey mi düzgün gitmez? Allahım benden ne istiyorsun gerçekten? Bir tane sigara içmek istedim o bile olmuyor!" diye diye üstünü değiştirmeye devam etti. Bugün hiç dışarı çıkmak istemiyordu, tıpkı önceki günlerde olduğu gibi. Ama bir sigara uğruna çantasını alıp hızla dışarı ıktı. Dışarı ile münasebetini oldukça hızla tamamlamak istediği için koşar adımlarla apartmanın merdivenlerinden indi. Dışarı attığı ilk adımda bir an yavaşladı. Hava gerçekten de çok güzeldi. Bir an durdu ve yukarı bakmaya başladı. Yüzüne çok hafif bir rzgr çarpıyor ama aynı zamanda güneşin yakışını hissediyordu. Bir İştanbul klasiği olan martı sesleri de eklenince adeta bir film sahnesine dönüşmüştü evre. Tam glmseyecekti, bu ufacık hava mutlu edecekti Leyla'yı ama birden silkinip hızlı adımlarla yürümeye devam etti. Saat henüz çok erkendi, dkknlar yeni açılıyordu, bu yüzden köşedeki market de henüz açılmamıştı. Yine hiçbir istediği olmuyordu, yine tüm evren Leyla'ya kastetmişesine davranıyordu. Market kapısından içeri baktı, "Vedat Abi! Vedat Abi orada mısın?" diye seslendi. Bir umut... Bir umut! Belki de Vedat Abi oradaydı ve evren aslında Leyla'ya kastetmemişti.

Vedat Abi'den ses gelmeyince yine hızlı adımlarla yürümeye başladı Leyla. Açık bir market elbet vardı koskoca Cihangir'de. Hızla yokuş yukarı yürümeye devam ederken adımları biraz yavaşladı. Etrafını seyrederek yavaş yavaş yürümeye devam etti. İştiklal Caddesi'nde buldu birden kendini. Koca bir tarihe şahit olan upuzun İştiklal Caddesi. Çok severdi Leyla burayı. Tabii eskisi gibi değildi, eski İştiklal Caddesi gibi değildi burası artık.

Gerçi, Leyla da eski halini bilmiyordu. Ama filmlerden, eski kitaplardan okuduğu kadarıyla, evet, burası pek de eskisi gibi değildi. Babaannesinin anlattığı eski İstiklal Caddesi hikâyeleri aklına geldi Leyla'nın. Birden tüm vücudunu bir ateş bastı. Ne kadar büyük bir haksızlıktı. İstanbul'un en güzel yerlerinden biri olan bu caddenin eski halini görememesi ve asla görme ihtimali olmaması kara bir bulut gibi içini kapladı. Ne büyük haksızlık! Sanki o mu seçmişti bu döneme doğmayı. Hiç istemediği bir zamanda, hiç istemediği bir yerde, hiç istemediği insanların arasında yaşadığını hatırladı ve gözlerini ani bir hüznün kapladı. Etrafından geçen kolejli gençlerin gülüşmeleri, çiçek pasajında tezgâhlarını açanların sesleri hepsi birer uğultuya dönüştü ve Leyla bu uğultu içerisinde önünden geçen tramvaya bakmaya devam etti. Ne işi vardı burada? Sabahın bu saatinde İstiklal Caddesi'nde ne arıyordu? Birden hatırlayamadı, şaşkın bakışlarla çantasına, etrafına baktı. Evden neden dışarı adım attığını hatırlayamadı. Gözlerini kaplayan bulut duruyordu, bir süre sabahını hatırlamaya çalıştı, küçük kıızı hatırladı, geçen sevgili çifti ve hikâyelerini hatırladı ama evden neden çıktığı bir türlü aklına gelmedi.

Etrafını aval aval seyrederken önünden çizgi halinde bir sigara dumanı geçti. Yanından geçen amca yere sigarasını atmış ve duman incelen bir çizgi halinde Leyla'ya doğru geliyordu. "Ah sigara!" diyerek tekrar hızlı adımlarla yürümeye devam etti. İstiklal Caddesi'nden yukarı yürümeye başladı. Güne yeni başlayanlar adı verilen bu çalışmada herkes muhtemelen dünkü yaşadıkları günün aynısı için heyecanla, mutlulukla, sinirle ve hızla harekete geçmişlerdi. Kepenkler kaldırılıyor, işe yetişmeye çalışan insanlar kafelerin sırasında sabırsızlıkla saatlerine bakıp bacak sallıyor ve gençler ise belki anlık, belki de ömürlük arkadaşları ile kol kola okula yürüyorlardı. Yavaş adımlara geri dönen Leyla yine evden çıkış amacını tamamen unutmuş, binalara, insanlara, yüzlere bakıp düşünüyordu.

“Bu binada kim oturuyordu acaba?”

“Telefonuna bakıp gülüyor, kesin bir ‘günaydın’ mesajı aldı.”

“Duvara yaslanmış yere bakıyor, biraz üzgün gibi. Gözlerinin altı da kızarmış, tüm gece uyuyamamış. Herhalde kavga ettiler.”

Başkalarını düşünmek, başkalarının muhtemel yaşantılarını düşünmek, kendi düşünceleri ile baş başa kalmaktan çok daha kolaydı.

Kafasında çeşitli öyküler yaza yaza Galata’ya kadar gelmişti. Karşısından yüksek sesli bir turist grubu geliyordu, her zaman yürüdüğü yokuştan inerken ara sokaklardan geçmenin daha iyi bir fikir olduğuna karar verdi. “Sabahın köründe beni mi buldular?” diyerek kendisini ara sokağa attı. Bu daracık sokaktaki her yer kapalıydı, büfe hariç! “Bir paket sigara için geldiğim yola bak” diye söylene söylene büfeye yürüdü. Evden çıkış misyonunu tamamlamanın verdiği mutlulukla arkasını dönüp geri evin yoluna koyuluyordu ki sokakta açık olan bir dükkân daha gözüne çarptı. Girişinin yarısı sokak üstü yarısı sokak altı olan bu küçük dükkândan adeta bir mırıldanma gibi müzik sesleri geliyordu. Suratında yine istemsiz bir gülümseme oldu Leyla’nın ve bedenini, karşı koyamadığı bu müziğin geldiği yerde ne olduğunu anlamak için eğdi. *Eski Günler* tabelasını okurken hâlâ gülümsediğini fark edip kendini durdurdu. Ama gözünü içerideki karmaşadan alamıyordu. Antika dükkânları dağınıklıkları ile bilinirdi ama hiç bu kadar dağınık bir antikacı görmemişti. Bu dağınıklık çok ilgisini çekmişti ve gözlerini alamıyordu. Fotoğraflar, aynalar, biblolar, ışıldayan mücevherler... Küçükük dükkânın neresine baksa farklı bir obje görüyordu. Kocaman bir hazine sandığı gibiydi.

Karşı büfedeki adam, “Hanımefendi birini mi aradınız?” diye seslenince, Leyla hemen doğruldu. “Yok, yok sadece bakıyordum” diyerek yürümeye başladı. Ama hızlanamıyordu, hâlâ bedeni içeriden gelen müzik sesine çekiliyordu. Melodiyi bir yerden tanımişti ama çıkaramıyordu. Büfedeki adamın meraklı bakışla-

rından rahatsız olmuş ve oradan uzaklaşmıştı. İnsanlarla iletişim kurmayı unutmuştu sanki. Sokağın başından antikacıya baktı müziğin sesi gelmiyordu artık. Omuzlarını silkip melodiyi mırıldanarak eve yürümeye başladı. Yine aynı şekilde insanlara baktı, hikâyelerini düşündü. Kalabalıklaşan İstiklal Caddesi'nde yine isyan etti. Sayısı azalan Türkçe tabelalara baktı, sokaktan yürüyen insanlara baktı ve aklına izlediği filmler geldi. "Ne hanımefendiler, beyefendiler geçmiş bu sokaktan ne aşklar yaşanmış ne filmler çekilmiş ne acılar yaşanmış... Gel gör ki şimdi bu halde" diye seyretmeye başladı insanları. Halbuki Leyla o zamanları görmemişti. Bu caddenin eski dönemlerinde yaşamayı dilerdi hep. "Geçmiş geçmemiş olsa" diye iç çekti.

Gittikçe yavaşlayan adımlarıyla evinin sokağına girdi. "Leyla, bir şey mi oldu sabah kapıyı çalmışsın Nesrin Hanım görmüş?" diye bir ses yankılandı sokağın başından. Marketin sahibi Vedat Abi'yi seslenen. Düşüncelerinden sıyrılmakta zorlanıyordu Leyla, duymadı Vedat Abi'yi. "Kız, sana diyorum iyi misin?" diye yineledi Vedat Abi. Bu sefer sanki Vedat Abi'yi tanıımıyormuş, sanki o sokakta oturmuyormuş ve sanki sabah kapıdan seslenmemiş gibi yüzüne baktı. Ağzından sadece "Efendim?" kelimesi çıktı, hâlâ idrak edemiyordu, bulutlanan gözleri aklından geçenleri yansıtıyordu. "Nesrin Hanım görmüş, sabah kapıyı çalmışsın. Bir şey mi oldu diyorum kızım, iyi misin?" diye yineledi Vedat Abi, bu sefer hafif endişeli bir şekilde. Leyla gözünü kırıştırdı, birden silkelendi. "Ay yok Vedat Abi dalmışım. Sabah erken geldim de kapalıydım belki içeridesindir diye düşündüm, bir şey yok, hadi hayırlı işler..."

Neredeyse öğlen olmak üzereydi, soğumuş kahvesi hâlâ balkonda duruyordu, boş sigara paketi ise sıkıştırılmış bir şekilde atıldığı yerdeydi. Nedense dalgınlığını üzerinden atamıyordu, hâlâ antika dükkânında duyduğu müziği mırıldanıyor ve nereden hatırladığını çıkarmaya çalışıyordu. Biraz daha dursa aslında

sözleri duyacaktı. Neden biraz daha durmamıştı ki, kendisine kızdı. Dalgınlığıyla soğuk kahvesinden bir yudum aldı, sanki hiç sigarasının bittiğini fark etmemiş ve sanki hiç dışarı çıkmamış gibi gökyüzüne baktı. Kahvenin soğuk olduğunu da anlamıyordu pek, yeni sigara paketine parmağını daldırdı ve günün ilk sigarasını yaktı. Bir nefes çekti ve hemen sıkıldı. Bu yolculuğa, bu bir nefes için mi çıkmıştı? Gökyüzüne bakmaya devam ederken sigarası yanmaya devam etti. Aklından geçen bir düşünce yoktu. Sokaktan geçen insanları bile fark etmedi. Halbuki çok da enteresan insanlar geçiyordu sokaktan. Elinde sönen sigarasını kül tablasına bıraktı. Tam içeri girecekken sabah gördüğü küçük kıızı fark etti. Saçları hafif dağılmıştı. Saçlarını tutarak yürümüyordu bu sefer. Sabah birlikte yürüdüğü kardeşi ve arkadaşı da önden hızla yürüyorlardı. Ama küçük kız, arkalarından ağır ağır sallanarak geliyordu. Sabahki heyecanını kaybetmiş gibiydi. Çantasının tek bir kolundan tutuyor, hatta adeta sürüklüyordu. Kırmızı kurdeleli tokasından biri de hafif açılmış gibiydi. Balkondan içeri girecekken gözü kıza takıldığı için bir ayağı içeride bir ayağı dışarıda meraklı bakışlarla izledi Leyla. “Ne oldu acaba okulda? Bu küçük kıızı kim üzdü” diye düşündü. Yere bakarak yürüyen kıza o kadar üzülmüştü ki, merakına yenik düşüp iki ayağını da balkona çıkardı ve eğilerek dikkatle kıza baktı. Sanki neden üzüldüğünü anlasa her şey çözülecekti. İç çekerek, gözlerindeki mutluluğu kaybetmiş, heyecansızca ve ağır adımlarla sokaktan kayboldu küçük kız. Leyla, kızın neden üzüldüğünü anlayamadan gitti. Bir süre daha arkasından baktıktan sonra Leyla da içeri girdi ve kendisini koltuğuna attı. En sevdiği filmi kaçınıcı defa izlediğini artık bilmiyordu ama eski bir dosta sarılırcasına yeniden başladı. Hafif içi geçtikten sonra filmin son sahnesinde uyandı, televizyonu kapatıp yatağına gitti.

* * *

Yine alarmından önce uyandıktan sonra “Neden alarmı kurmakla uğraşıyorum ki?” diye düşündü. Artık işe gitmesi gerektiğini bağırarak hatırlatan bir alarma ihtiyacı yoktu. Bu sefer perdeleri tamamen açtı, örtmeye üşenmişti ve odasının içerisine büyük büyük güneş ışınları çarpıyordu. “Şimdi neden uyanığımı anladım” diye güldü ve cama doğru yaklaştı. Bir önceki akşam kapaması gereken perdeleri sabah kapatıp kapkaranlık bir odanın içerisinde buldu kendisini. İşte şimdi hava griymiş gibi davranabilirdi. Banyoya doğru giderken birden bir melodi mırıldanmaya başladı. “Nereden çıktı bu ya?” diye düşünürken bu müziğin antikacıdaki müzik olduğunu hatırladı. Üzerinden belki de bir hafta geçmişti ve hâlâ bu müziği nereden hatırladığını bulamamıştı. Aynı melodiyi mırıldanarak gününe başladı. Bu sefer kahvesi sıcak, sigara paketi de doluydu ama sokaktaki insanlar önceki günlerdeki gibi ilgisini çekmiyordu. Sadece çalan şarkıyı düşünebiliyordu. Ne kadar dağınık bir dükkândı ama bir o kadar da hazine sandığı gibi ıslık ıslıldı. Sahibi kimdi acaba? O dağınıklık arasında gözüne sahibi de çarpmamıştı. Sabahın ilk saatleriyle birlikte sokaktan yine tanıdık simalar geçmeye başladı. Artık her gün fark ettiği sinirli amca bu sabah oldukça neşeliydi, anahtarlarını sallayarak ıslık çalarak yürüyordu. Sevgililer ortada yoktu ama diğer simalar tanıdıktı. Bacağını sallayıp mırıldanmaya devam eden Leyla’nın pek umurunda değildi bugün kimse... “Kim ne yapmış, neden mutluymuş, neden üzgünmüş?” Bu sabah aklını kurcalayan başka bir düşünce vardı Leyla’nın... Ama gözüne iki küçük çocuk çarptı. Hemen mırıldanmayı bırakıp balkon demirine doğru yanaştı. Bunlar geçen hafta fark ettiği çocuklardı... Ama yanlarında yine kurdeleli minik kız yoktu. Birkaç sabahtır yokluğu Leyla’nın dikkatini çekmişti. Belki bugün arkalarından geliyordur diye bir süre daha izledi. Ancak arkalarından kimse gelmedi. “Aa ne kadar garip! Nerede bu kız yahu?” diye söylendi tanımadığı küçük kız için. Kesin okulda bir şey olmuştu veya has-

talanmıştı kck kız. Bu merak Leyla'yı yiyip bitiriyordu, içinden aşağı koşup çocukları yakalamak geldi. Neredeydi bu kız? Nereye gitmişti? Ona ne olmuştu? Sanki kızı bulursa kendini bulacakmış gibi bir endişe sardı üzerini.

Günden güne hiçbir Şey yapmamak canını daha çok sıkıyordu. Leyla'nun içi içine sığmayan hali bugün biraz daha dışarı taşmıştı. Duvarlar üstüne geliyordu sanki ve daha öğlen bile olmamıştı. Hiçbir Şey yapmadığı günlerin sayısı çoktu, bundan da ara ara Őikyet ettiği oluyordu. Ama son birkaç gündür hisleri farklıydı... Oturamıyor ve ayağa kalkmak istiyor, ayağa kalkınca oturmak istiyordu. Evden çıkmak için bir bahaneye ihtiyacı vardı. Başka türlü nasıl kendine dışarı çıkmaya izin verebilirdi, bu mümkün değildi. Sigara paketine baktı, doluydu. Kahve kavanozuna baktı, doluydu. Her Şey tamdı, eksiksiz. Ama bir Şey eksikti, bir Şey eksik olmalıydı. Evin içerisinde aynı Şarkıyı belki yüzüncü kez mırıldanıp dururken bir karar verdi. "Bu çılgınlığa bir son vermem lazım. Tek bir yolu var. Evet... Evet! Antikacıya gidip soracağım. Çok basit. Sonra hayatıma devam edebilirim. Şarkı aklımdan çıkar ve her Şey normale döner. Kesinlikle dışarı çıkmam lazım... Evet!"

Aceleyle üstünü değiştirdi. Pek alışkın olduğu bir durum değildi. Neredeyse her gün yaptığı gibi aynı jean pantolonu ve hoodie'yi giymek yerine farklı bir kıyafet seçmeye çalışıyordu. Adeta çok önemli bir randevuya gider gibi telaş içerisindeydi. Bir jbileyi mi kutlayacaktı? Sonuçta sadece bir antikacıya gidecekti ve minik bir soru soracaktı. Ama içinden daha özenli giyinmek geliyordu. Birkaç sene önce yurt dışından vintage bir mağazadan aldığı iekli elbisesini giymeye karar verdi. Aynaya baktı, bu döneme ait gibi değildi. Bu Leyla'nun daha da çok hoşuna gitti! Giyinmeye harcadığı vakit ile antika dkknının kaçtığı düşüncesine varıp hızlı jean ceketini ve postallarını dolabından kaptığı gibi dışarı ıktı.

Çok önemli bir göreve gidiyormuş, bir yere geç kalmış gibi koşar adımlarla Galata'nın yolunu tuttu. Bugün yavaşlayıp insanları seyretmiyordu. Hatta sokakta kimse yokmuşçasına ilerliyordu. Duyduğu konuşmalara kulak asmıyor, duvara yaslanan üzgün insanları düşünmüyor, hatta kendisine çarpan insanlara bile sinirlenmiyordu. Neyse ki bugün "Allahım benden ne istiyorsun!" günlerinden biri değildi. Galata'ya vardığı zaman kalbini büyük bir heyecan sardı. Uzun bir süredir hiçbir ihtimal Leyla'yı bu kadar heyecanlandırmamıştı. Halbuki sadece aklını kurcalayan o şarkının ne olduğunu öğrenecekti. Abartılacak hiçbir şey yoktu. Galata yokuşundaki dar sokağa yaklaştığında kalp atışları daha da hızlandı. Bir hafta önce sigara aldığı büfeyi gözüne kestirdi ve tam karşısındaki dükkâna doğru yürüdü. Bu sefer sokaktaki tüm kepenkler açıldı. Ama Leyla'nın ilgisini çeken tek bir yer vardı. Başını eğdi, *Eski Günler* tabelasını gördü ve gülümsedi. Hızla merdivenlerden aşağı indi. Bugün bir önceki sefer gibi ışıltılı değildi. Müzik sesi de gelmiyordu. Hatta içerideki dağınıklık bugün rahatsız ediciydi. Yoldaki heyecanını birden kaybetmişti Leyla. Adımları yavaşladı içeri girerken, sanki hayal kırıklığı yaşayacağını biliyordu. Işıklar loştu, içeri girdiğinde kimseyi göremedi. Dağınıklığın arka tarafından kutu karıştırma sesleri geliyordu. Bu sesleri duyan Leyla direkt evden çıkmanın çok kötü bir fikir olduğuna karar verdi. "Ne gerek vardı işte, ah salak kafam ne müziği ne şarkısı ya of!" diye düşünerek arkasını döndü. Tam dışarı çıkacakken gözü bir kolyeye takıldı. Dükkâna ışıltısını verenlerden biri de bu kolye olmalıydı. Kolyeye dokundu ve eline aldı. Kırmızı taşlı sade bir kolyeydi, ama zincirindeki eskimelerden antika olduğu belli oluyordu. Büyülenmiş bir şekilde kolyeye bakarken ayağı yerdeki kutulara çarptı.

Leyla'nın ayağını çarpmasıyla keskin bir sessizlik oldu. İçeriden gelen kutu karıştırma ve iç çekme sesleri yok oldu. Dağınıklı-

ğın arkasındaki loş ışıktan bir siluet belirdi. “Buyurun?” diye seslendi Leyla’ya bu siluet. Yaramazlık yapmış bir çocuk gibi dondu kaldı yerinde ve kekelemeye başladı. Ne dediğini o da bilmiyordu, “Ş-ş-şey ben, ben ş-şey... Yani ş-şey” deyip durdu. Sanki ilk defa bir insanla iletişim kuruyormuş gibi elindeki kolye ile siluete bakıyordu. Leyla’nın kendini açıklayamaması ile daha da sabırsız hale gelen siluet dağınıklığın arasından yaklaştı. Siluet yavaş yavaş beden bulmaya başlıyordu. Önce loş ışığın arasından çıkan hafif nemli yemyeşil gözlerini fark etti Leyla. Sonra da hafif dağınık kumral saçlarını. Eğilerek girişe doğru yürüyen bu biraz zayıf, biraz salaş giyimli genç çok kızgın görünüyordu. Gencin kızgın yüzünü gördükçe daha da konuşamaz hale geldi Leyla. “Buyurun, ne istemiştiniz?” diye sorusunu yineledi genç. Gencin bu kadar kızgın ve tersleyen tavrını biraz garipseyen Leyla, “B-ben birkaç gün önce gelmiştim de. Aslında geçen. Yani geçen hafta geldim. İçeri girmedim ama yani önüneydim...” diyerek karşısındaki genci daha da sinirlendiriyor ve sabırsızlandırıyordu. Gözlerindeki sabırsızlığın arttığını gören Leyla, “Ya geçenlerde sabah çok erken buraya gelmiştim, bir şarkı çalıyordu. Bir türlü bulamadım, ne çalmıştınız?” dedi. “Ne bileyim ben. Burada bir sürü plak var. Bunlardan bir tanesidir herhalde” diye tersleyerek yanıtladı genç. “İnsan kendi çaldığı plağı hatırlamaz mı?” diye düşündü Leyla. Gencin işaret ettiği yerde birkaç tane plak vardı sadece. Mutlaka bunlardan biriydi. Sonuçta bu telefonda ‘shuffle’ dan’ çıkan bir parça değildi ki. Çocuğun ters tavrına daha da sinir olan Leyla, “Nasıl yani? Çaldığınız plak ne olabilir biraz yardımcı olsanız. Bir arkadaşımla yürüyorduk, onun en sevdiği şarkıymış doğum günü için almak istiyorum” dedi. Pembe bir yalandan zarar gelmezdi. Belki böyle anlamlı bir yorum ile çocuğun tersliğini kırabilirdi. “Bakın. Ben buraya yıllardır gelmedim. Burası büyükbabamın. Geçen hafta da doğal olarak yoktum. Ne çaldığımı bilemem” diye yine tersleyerek cevap verdi genç.

Bu kitabın adını gördüğünüzde ne düşündünüz? Kaybettiğiniz bir hatırayı hatırladınız, belki burnunuza tanıdık bir koku geldi, belki de ağızınıza tatlı ekşi bir tat. Ya da kapağın arkasını çevirdiniz, bu yazıyı gördünüz ve tam şu anda unuttuğunuzu düşündüğünüz bir anı hatırladınız...

Hatıralar unutulmaz. Sadece kaybolur, bir gün yeniden bulunmak üzere.

Sokaktaki pastaneden geçerken gelen koku çocukluğa götürür, cırcır böcekleri sıcak bir yazıya, sokaktan geçen birinin gülümsemesi ilk aşka...

Hatıralar hep oradadır. Bazen anneannenizin albümleri arasındaki bir fotoğrafta, bazen babanızın gömleğine sinmiş bir parfümde, bazen de eski bir mektupta...

Kayıp Hatıralar Müzesi'nde Leyla ve Deniz, kaybolduğu düşünülen hatıraları sahiplerine kavuşturup yenilerine yol açarken, sizi de İstanbul sokaklarında sıcacık bir hikâyeye davet ediyor.

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-6570-16-0

9 786256 570160

DK
Doğan
Kitap